

פרידה מאמא יקרה שלנו / אירים

אמא יקרה שלנו, היו לך ידיים שידעו לעשות הרבה יותר מלאפות עוגות מעולות. היה לך לב שידע לאהוב הרבה יותר מרק את המשפחה הגרעינית שלך. היה לך עצב שידע עומקים גדולים הרבה יותר ממה שאי פעם נבין. הייתה לך שמחה שהייתה עדינה ויפה יותר ממה שאת בעצמך יכולת להבין. היו לך חברים טובים שאהבו אותך ושימחו אותך. היו לך תחביבים, עיסוקים והנאות שמילאו אותך חיים, העשירו את חיך, ריפאו את ליבך והסיחו את דעתך מהכאב, מהפחד ומהכעס. היה לך בעל אוהב מאוד, שהיה שם לצידך כל הזמן - למרות הקשיים, התהפוכות, הספק והעצב. הייתה לך מחלה והיה לך לב דווי. אבל חיי המשפחה והחיים בקיבוץ ובקהילה התומכת איפשרו לך לקום בכל פעם מחדש ולחזור לחיים - גם אם לא תמיד היה חשק. ואז, אחרי שנים של מאמץ להחזיק מעמד, התעייפת. אז הגיעה שעת השכחה המבורכת, שהתפשטה לה מבפנים החוצה, השתלטה ברכות וריפאה בכל פעם עוד פצע מדמם בנפשך ועוד חתך שורף.

השכחה באה ומחקה עוד צלקת ועוד זיכרון כואב. סוף סוף נשכחו כל הדאגות והפחדים. השכחה הביאה איתה גם אישה מלאכית, נפלאה ויקרה – נלי, שליוותה אותך במסירות אימהית, באהבה ובדאגה עד הרגע האחרון. זכינו לראות אותך סוף סוף מתרווחת, סולחת, נרגעת ונושמת לרווחה. יכולנו ללוות אותך יותר בקלות ויכולנו לשמוח איתך. בתוכנו, יכולנו גם לקבל, להתרווח, לסלוח ולאהוב בפשטות - והכי הרבה שאפשר. סוף סוף ליבך וגופך זכו לטיפול האימהי המסור שחסר לך, שאותו ביקשת תמיד. סוף סוף הצחוק והחיוך מילאו אותך, והשמחה האירה את עיניך. כל מי שפגש אותך יכול להעיד על כך.

רוצה להודות לך על כל מאמציך. לא מובן מאליו לאהוב ולתת כל כך הרבה, כאשר את עצמך כל כך חסרה וכואבת. אוהבת אותך ואזכור אותך לתמיד מאירה, מחייכת, שמחה, מחבקת, אופה, רוקדת, שרה ואוהבת.

אירים

